

odpovídají skutečnosti, a byly tu již ve skutečnosti dříve, než byla podána opověď, nebylo by lze mluvit o zániku firmy, kdyžť majitel její dále pod touto firmou obchody na jiném místě provozuje, firmu tu nezlikvidoval, nýbrž jen část hmotné podstaty do závodu náležející, to jest podnik v B. zcizil, avšak tovární výrobu a podnikání prováděl a hodlá i dále vésti výlučně v jiném sídle. Nešlo by za onoho předpokladu o nový závod a o zařizování nové firmy, nýbrž o vyznačení oněch změn v rejstříku, a nebylo by příčiny k zamítnutí opovědi těchto změn, pokud by ostatní podmínky byly podle zákona splněny. Rekursní soud sice připustil, že by firma rekurentova se závodem v S. trvala i po prodeji závodu v B., kdyby před prodejem závodu v B. byl rozšířil další předmět podnikání na závod v S., nicméně zamítl, potvrdiv usnesení první stolice, opověď změn firmy, protože ony změny nebyly zapsány dříve do obchodního rejstříku, a nelze nyní k nim přihlížeti. V tom právem spatřuje rekurent nezákonnost, poněvadž je právem majitele firmy a zároveň i jeho povinností (čl. 19 a 25, 26 obch. zák.), by provedl po zákonu přípustné změny firmy a nezapsání změn nastalých a ve skutečnosti trvajících do rejstříku nemá vliv na trvání právního poměru, není tím odňata skutečností těm právní platnost, a nemůže tím býti zkráceno právo majitele firmy, jenž změny takové dodatečně opovídá k zápisu. Vztah změn nezapsaných do rejstříku mezi majitelem firmy a třetími osobami je stanoven druhým odstavcem čl. 25 obch. zák.

Čís. 13887.

Směnečné námitky jsou přípravným podáním. Neobsahovaly-li směnečné námitky návrh (nabídnutí důkazů, druhý stejnopis), jde o formální vadu, již bylo odstraniti podle §§ 84 a 85 c. ř. s. Nepostupoval-li soud první stolice tak, nýbrž ustanovil-li k směnečným námitkám druhých žalovaných ústní jednání, stačí, že při tomto jednání byla formální vada napravena přednesem příslušného návrhu.

(Rozh. ze dne 25. října 1934, Rv II 849/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu podali žalovaní Jan Š., Adolf T. a Marie K-ová námitky, v nichž tvrdili, že jejich podpisy na směnce byly padělány, a navrhli, by směnečný platební příkaz byl zrušen. Žalovaný Jindřich T. podal též námitky, ale neučinil v nich příslušný návrh. Teprve při ústním jednání dne 10. dubna 1933 navrhl i tento žalovaný, by směnečný platební příkaz byl zrušen. Procesní soud první stolice zrušil směnečný platební příkaz ohledně žalovaných Jana Š-a, Adolfa T-a a Marie K-ové, ponechal ho však v platnosti proti Jindřichu T-ovi, a to z těchto důvodů: Žalovaný Jindřich T. sice podal včas námitky proti směnečnému platebnímu příkazu, neučinil však v nich konečný návrh, jakž vyžaduje podání ve smyslu § 78 c. ř. s. a učinil návrh na zrušení platebního příkazu teprve při ústním jednání dne 10. dubna 1933. To však bylo učiněno opožděně, neboť námitky proti směnečnému platebnímu příkazu musí býti učiněny úplně již v přípravném podání, jímž právě námitky jsou, a nestačí učiniti dodatky při jednání pozděj-

ším, pokud by ovšem nešlo o dodatky, které jen v dalším doličují skutkový stav v námitkách uplatněný. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalovaného Jindřicha T-a a zrušil směnečný platební příkaz i ohledně něho. D ů v o d y: Směnečné námitky (§ 557 c. ř. s.) musí býti vzneseny podáním, odpovídajícím požadavkům §§ 75, 78 c. ř. s. Jde zřejmě o podání přípravné, to jest takové, které jen připravuje průběh a obsah budoucího ústního jednání. Podle § 78 čís. 1 c. ř. s. mají obsahovati taková podání zejména i věcné návrhy, které strana při ústním jednání zamýšlí učiniti. Zajisté jest tento požadavek důležitým při podáních, která určují rozsah budoucího ústního jednání jako jsou žaloby a zvláště odvolání. Vždy však nedostatek některé náležitosti §§ 75, 78 c. ř. s. jest jen formální závadou, kterou nejen lze, nýbrž nutno opravit podle § 85 c. ř. s. Již z této právní podstaty podání, jímž námitky směnečné vzneseny, jest zřejmo, že formální nedostatky podání nemohou býti směšovány s jinými věcnými náležitostmi směnečných námitek, jež vyžaduje § 550 druhý odstavec c. ř. s. Jak pojem »námitek« sám značí, jest tím míněn skutkový přednes, kterým žalovaný hledí vyvrátiti právní účinnost napadeného platebního příkazu. Jen takovéto »námitky« musí vznést do předepsané lhůty, jinak je ztrácí. Avšak ani v této příčině nesmí se soud držeti litery podání, nýbrž vykládati smysl a duch skutkového přednesu žalovaného, vyjádřeného »námitkami«. Vždyť k opodstatnění stručných námitek, jež jinak vystihují stav věci, může žalovaný ještě za zavedení řízení až do jeho konce (§ 179 c. ř. s.) učiniti nový přednes skutkový i důkazní. Nesmí arciť vznášeti nové »námitky« (rozh. nejv. soudu čís. 2336, 4605, 11.943 sb.). Pro řízení směnečné platí v zásadě předpisy civ. soud. řádu s výjimkami v zákoně zvláště vytčenými. Po této stránce předpisuje § 550 c. ř. s., že všechny námitky musí žalovaný vznést v předepsané lhůtě, a § 552 c. ř. s., že o námitkách včasné podaných nařídí soud rok k ústnímu jednání. Tak se také stalo v souzeném případě o námitkách Jindřicha T-a, který je vznesl samostatným podáním, odděleně od ostatních spolužalovaných. Jindřich T. sice ve svém podání mluví o »odporu« proti směnečnému příkazu — žalobě —, avšak tento nepřesný název nemá význam, neboť smysl a účel podání jest jasný, jak také první soud správně rozpoznal. Nebyla-li odstraněna formální závada tohoto podání, totiž že neobsahuje konečný návrh, podle § 85 c. ř. s., tedy ještě před ústním jednáním, byl žalovaný oprávněn tento návrh přednésti při ústním jednání, což skutečně hned na počátku prvního jednání učinil (§ 177 c. ř. s.). Z důvodů, jak učinil první soud, nelze proto námitkám upřítí oprávnění. Jinak důvody, z nichž bylo námitkám ostatních spolužalovaných vyhověno, platí i ve příčině žalovaného Jindřicha T-a, takže i jeho námitky jsou plně opodstatněny.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Je správný názor odvolacího soudu, že směnečné námitky jsou přípravným podáním. Námitky musí ovšem obsahovati současně všechny obrany žalovaného, čerpané z práva hmotného i formálního, a uplatnění nových námitek po uplynutí propadné třídní lhůty jest vyloučeno (§§ 552, 557, 559 c. ř. s.). Podání námitek u okresních soudů, — a o ta-

kový případ v tomto sporu jde — možno učiniti písemně nebo protokolárně (§§ 78, 434 c. ř. s.). Žalovaný Jindřich T. podal včasné »odpor«, v němž uvedl, že směnku vlastnoručně nepodepsal. Obsahově šlo tu o písemné námitky směnečné — nesprávné označení podání je bezvýznamné (§ 84 druhý odstavec, druhá věta c. ř. s.), ovšem podání jeho bylo po formální stránce vadné, neobsahující ani návrh, ani nabídnutí důkazů, ani druhý stejnopis. Měl proto soud první stolice z úřadu postupovati podle §§ 84, 85 c. ř. s. k odstranění těchto formálních vad. Ne učinil-li tak, nýbrž ustanovil-li vzhledem ke směnečným námitkám druhých spolužalovaných ústní jednání, při němž zástupce Jindřicha T-a učinil návrh na zrušení směnečného platebního příkazu a odsouzení žalobkyně k útratám, byl postup tohoto žalovaného správný, neboť tím jen napravil to, co první soud při vyřizování jeho »odporu« opomenul dáti odstraniti, nehledíc ani k tomu, že dovolatelka proti postupu žalovaného nečinila výtky podle § 196 c. ř. s. Že nedostatek návrhu v podání jest formální vadou, připouští i nauka (srovnej Dr. Hora: Československé civilní právo procesní díl III. str. 140 odst. VII č. 1), a odstranění této vady nepřekáží jinak přísné formální řízení směnečné, poněvadž zákon v §§ 84, 85 c. ř. s. nečiní v tom směru rozdílu; — ovšem jinak by se měla věc, kdyby běželo o bezobsažný »odpor« (rozh. 9690 sb. n. s.), kdy takové podání má se odmítnouti. Není proto výtky dovolatelky, že nešlo ve příčině nedostatku návrhu v podání žalovaného o formální vadu, opodstatněna a musilo se proto dovolání minouti s úspěchem.

Čís. 13888.

Nebyl-li proti přihlášené činžovní pohledávce pronajímatele podán odpor podle §§ 286 a 213 ex. ř., jest ji přikázati podle třetího odstavce § 286 ex. ř. v přednostním pořadí. Účastník nemůže teprve v rekursu uplatňovati, že pronajímateli nepřisluší po skutkové a právní stránce zákonné zástavní právo pro přihlášenou činžovní pohledávku.

(Rozh. ze dne 26. října 1934, R I 963/34.)

K rozvrhu výtěžku z dražby movitostí přihlásila pronajímatelka činžovní pohledávku 1.700 Kč. Soud první stolice pohledávku nepřikázal, ježto svršky byly prodány před splatností činžovní pohledávky. Rekursní soud přikázal výtěžek především na činžovní pohledávku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

K jednání o rozvrhu výtěžku z dražby movitých věcí, dne 27. října 1933 předsevzaté, nařídil první soud podle třetího odstavce § 285 ex. ř. rok na den 26. ledna 1934. K němu přihlásila pronajímatelka činžovní pohledávku 1.700 Kč s útratami sporu 193 Kč 05 h, úhrnem 1.893 Kč 05 h. Proti přikázání této pohledávky nebyl podán odpor podle §§ 286